

Covid-19 pandēmija, Putina nāve un inficētās mežacūkas

Harijs Vagrants

21/05/2020

Kad mūsu jaukā, saulainā Grieta piepeši sagāja kopā ar divaino Kristapu, viņas tuvākie draugi – es un Gintars – neizpratnē šūpojām galvu. Jāsaka, ūsainais, vienmēr miegainais Gintars ne tikai šūpoja galvu, bet arī vairākkārt pie deniņiem piešāva labās rokas rādītājpirkstu un ātri to pagrozīja turpu šurpu. Viņaprāt, tas čalis, Kristaps, bija pilnībā izpratējis.

Kādēļ?

Dzīvē mēs viņu bijām redzējuši un dzirdējuši tikai divas reizes, un ar to arī pietika: Grieta, mūsu mīļā, čirkainā, melnmatainā Grieta, bija ieķērusies kaut kādā pilnīgi apdauzītā konspirāciju teoriju fanātikā. Džekā, kurš tic, ka piramīdas ir uzcēlušī citplanētieši un Atlantīda patiešām atrodas Atlantijas okeānā.

Pavei, tas viņas džeks dzīvoja nelielā guļbaļķu būdelē meža vidū apmēram divsimt kilometru attālumā no Rīgas, viņam bija lēkšķēs saspeķuši mati (Grieta tos mīļi dēvēja par drediem), nedraudzīgs, caururbjošs skatiens, viņš kāva un ēda pašaudzētus putnus un sīklopus (tītarus, zosis, pīles, kaut kādus dažus trušus), rītos dzēra savu urīnu, turklāt katru brīvu brīdi atkal un atkal siltināja un labiekārtoja bunkuru, ko bija ierīkojis pāris metru zem zemes pie būdas aizmugurējās sienas, jo ticēja, ka pasauli drīz pārņems briesmīgs vīruss.

Sākotnēji, neilgi pēc pārvākšanās uz mežu, Grieta vēl šad un tad mēdza mums uzrakstīt feisitī.

Nezinu, no kurienes viņa sākumā ķēra interneta pieslēgumu, zinu tikai to, ka, laikam bēgot, mūsu kādreizējā labākā draudzene internetā sāka parādīties retāk un retāk. Līdz vairs neparādījās nemaz.

Sūdiģi, ka mēs tā arī neizprasījām viņas jauno adresi. „Kristaps nevēlas, lai citi uzzinātu, kur viņš mīt,” šādā manierē viņa mūs pāris reizes bija atšuvusi, kad prasījāties ciemos. It kā mēs viņai būtu kaut kādi vispār neko nenozīmējoši svešinieki...

Visi simt mehānismiņi tai viņas paurītī nestrādā, tas nu ir skaidrāks par skaidru. Jo pasakiet man, jibio, kādēļ lai tik smuidrs un spožs meitēns pamestu darbu prestižā korporācijā un pārvāktos uz mežu dīrāt pašaudzētus zaķus? Turklāt kā... nu, kā tu vari bučoties ar tipu, kurš katru rītu tempj pats savas čuras? Stulbums pilnīgākais.

Tā es domāju toreiz... Citiem vārdiem sakot – pirms vēl sākās Covid-19 .

Pirms Covid-19 mēs ar Gintaru piektdienās bieži piemētām savas korporatīvās sejas un spriedām, ka derētu vienreiz tam durnajam meža sērdienim Kristapam ielauzt vismaz vienu vaiga kaulu. Tas būtu pats mazākais, ko mēs lietas labā varētu iesākt. Līdz darišanai toreiz gan netikām, jo joprojām tā īsti nezinājām, kurā tieši mežā šamējais dzīvo. Un labi vien bija, ka tā. Ka nezinājām.

Beigu beigās tam Grietas brūtgānelim čurugalvai taču izrādījās taisnība. Vīruss patiešām bija briesmīgs, turklāt gaismas ātrumā pārņēma zemeslodi.

Sākumā, pēc pirmajiem 17 inficētajiem cilvēkiem, Latvijā vēl neviens necēla ne ausu.

Darbaļaudis pakļāvās inercei un turpināja vientiesīgi meimurot uz saviem ikdienišķajiem darbiem (tai skaitā arī es), bohēmisti piektdienās novācās sēdēt bāriņos, kultūras mīļi gāja apmeklēt kaut kādus koncertiņus un pirkt visādas nevajadzīgus sūdus, politiķi turpināja iet ciemos pie Dombura un apspriest savu politiku. Egomaniaki nepārstāja nolikt cits citu sociālajos portālos, bet kopoties gribētājiem joprojām nekas neliedza tikt ar nejauši izvēlētiem fakbadijiem no tintera.

Kad inficēto skaits sasniedza pirmo simtu, bet mirušo skaits palielinājās līdz apaļiem divdesmit, cilvēki beidzot sāka pa istam ņemt vērā valstī izsludināto krīzes situāciju – apņēmīgi sēdēja mājās, neapmeklēja plaši izdaudzīnātus tirdzniecības centrus, filmu pirmizrādes, centās strādāt no mājām (tie, kuri varēja to izkārtot), ar tuviniekiem sazvanījās skaipā un vatsapā.

Pat tajos retajos mirkļos, kad cilvēki, pašu nozīmīgāko vajadzību vadīti, tomēr izgāja laukā, viņi cits no cita centās ieturēt vismaz divu metru distanci, jo ziņās tika vēstīts, ka ar Covid-19 inficēta cilvēka šķavas aizšļācoties apmēram divu metru rādiusā.

Tā divu ar kaut ko metru ieturēšana izskatījās pat tā kā smieklīgi.

Tu, cilvēks, ej uz tuvējo *Maximu* pēc griķiem, tualetes papīra, lētajiem prjaņikiem un piena, bet apsargs nelaiž pārdotavā vairāk par desmit cilvēkiem vienā reizē. Un tie visi desmit, kas tajā veikaliņā tobrīd atrodas iekšā, tā lēnīgsnēji pārvietojas vairāku metru attālumā cits no cita.

Tā viņi izcirkulē cauri veikalam, norēķinās tikai un vienīgi pie pašapkalpošanās kasēm – jo pārdevējām uz epidēmijas laiku ir piešķirts bezalgas atvaļinājums –, un tad veikalā tiek ielaisti nākamie desmit. Arī rindā pie *Maximas* ieejas visi cenšas ievērot vismaz divu metru attālumu. Trakums.

Lai kā tur arī būtu, vienu jauku dienu visi šie Covid-19 ierobežošanas pasākumi Latvijā vienkārši jēma un sabruka. Un tie divi metri palika, runājot idiomās, kaķim zem astes. Cēlonis bija, tā sakot, ģeopolitisks.

Proti, Krievijā no Covid-19 negaidīti ķelli nolika pats visuvarenais un reizē teju septiņdesmitgadīgais Putins. Laikam šādu pavērsienu jau sen bija paredzējis viņa sensenais politiskais ienaidnieks, trimdā dzīvojošais multimiljonārs Hodorkovskis. Vārdu sakot, pat neskatoties uz Covid-19 pandēmiju un pārsvarā slēgtajām robežām, Hodorkovska finansiālais atbalsts kaut kādā veidā aizceļoja pie opozīcijas pamanāmākā līdera Navalnija. Protams, starp opozīcijas grupējumiem un kādreizējiem Putina atbalstītājiem visā plašajā Krievijas teritorijā uzšķīlās reāla asinspirts. Diezgan drīz tika novākti Putina tuvākie oligarhi – Kolbins, Roldugins un Šelomovs. Kad savu artavu šim kariņam piemeta vēl arī Erdogans, vēlēdamies beidzot atriebties nupat kritušajam varas aparātam par necilvēcīgā Asada atbalstīšanu, sadarbību ar *Hezbollahu* un visu to Sīrijas štelli, situācija kļuva pilnībā nekontrolējama.

Jau dažas nedēļas pēc Tētuka nāves tūkstošiem Maskavas un Sanktpēterburgas apriņķa krievu, tai skaitā, skaidra lieta, Covid-19 inficēto, raudzīja pārbēgt no pilsoņkara plosītās Krievijas uz Rietumiem – kā vienmēr labākas dzīves meklējumos. Nu vairs nekāda karantīna nelīdzēja. Robežsargi nespēja novaldīt savvaļīgos bēgļu pūļus. Viņi tai Krievijā, saprotams, nebija ne dzirdējuši par tādu divu metru likumu. Riktīgs bauru bars. Arī *NATO* un Eiropas Savienība nesteidza reaģēt. Aizbildinājās, ka vienotie protokoli un procedūras šāda tipa krīzēm neesot viegli saskaņojamas, turklāt šis neesot traktējams kā uzbrukums.

Cita starpā klīda runas, ka ne viens vien bēgļu grupējums esot zaglīgi un naidīgi noskaņots pret visu svešo. Pie robežām jau izceļoties vardarbīgas sadursmes. Esot arī pirmie kritušie. Latgales iedzīvotāji ar dakšām un lāpstām aizsargājot savas mājas, kūtis un suņubūdas, ko svešatnieki labprāt apsirojo. Vārdu sakot – pilnīgs vāks.

Tā viņš toreiz bija – tikko Latvijas un Krievijas pierobežā bija sākušies tādi plašāki nemieri, tā uz manu viedtālruni atnāca īsziņa ar koordinātām un lakonisku tekstu: „Pierunāju Kristapu jūs abus ar Gintaru uzņemt bunkurā. Brauciet, cik ātri vien varat. Ziniet – paliks tikai sliktāk! Kad atbrauksiet, obligāti nomaskējiet auto ar koku zariem. G.”

Nedaudz pamaldījušies pa Sēlijas mežiem, jau tajā pašā pēcpusdienā sasniedzām Grietas un Kristapa apmešanās vietu. Apkārt viss bija aizdomīgi kluss, kā sen dzīvību izdvesis. Piesardzīgi novietojām nelielo 98. gada golfiņu tā patālāk no Kristapa būdes (ja godīgi, biju gaidījis ko iespaidīgāku no viņa mājokļa, šī noties' izskatījās pēc tādas pabrangākas, kārņiem izklaidīgi apliktas komunālās sausās tualetes), blīvi aplēpinājām auto ar dubļiem un aplikām ar žuburainiem zariem un mīkstām sūnām. Vienvārdsakot, nomaskējām, kā Grieta iepriekš bija piekodinājusi.

– Tā sasodītā urīndzērāja bunkurs tad sanāk aiz tās dibensienas? – Gintars nedaudz bravūrīgi, nedaudz izbiedēti jautāja man, rādot ar pirkstu mājiņas virzienā.

– Man taču nav ne jausmas, vecais. Bet tā man Grieta toreiz rakstīja, cik atminos. Kaut kur pāris metru aiz dibensienas, tieši tā, – atsacīju.

Vēl nepaspējām lāgā uzņemt soli, kad aiz muguras izdzirdējām tik traumatiski baisu, ar apkārtējo klusumu vislielākajā mērā kontrastējošu rēcienu, ka acumirkli sarāvāmies un metāmies riņķī – tieši īstajā brīdī, lai pamanītu nelabā tempā uz mūsu pusi diebjošu milzīgu mežacūku. Tad – švīīīīks un krakš! – mežacūkas muskuļainajā miesā kā nāvīgs dzelonis ietriecās trāpīgas rokas izšauta koka strēle. Kamēr pakritusī cūka agoniski un drudzaini raustījās, no tuvējā krūmāja, viss viendabīgā kamuflāžas krāsā, iznira Kristaps ar ieroci, kas izskatījās pēc paštaisīta stopa. Tāda kā arbaleta, lūk. Mūs šķietami pat neievērojis, viņš tiem pašiem sviedraini saķepušajiem matiem, neprātīgo acu skatienu un liktenīgo izteiksmi sejā pielēkšoja pie lopiņa un uzmanīgi nopētīja tā šņukuru.

Tad pieskārs mežacūkas kreisajam ilknim (tas bija nedaudz aizlauzts) un varbūt pirmo reizi savā paranoiskajā dzīvē pasmaidīja: – Neslienājas! Tātad būs ēdama! Ar koronavīrusu inficētās mežacūkas slienājas, un viņu gaļa, skaidrs kā diena, cilvēkam var izrādīties nāvējoša. Šo turpretim mēs vēl šovakar varēsim sadalīt bunkurā. Man tur uzstallēta maza restīte uz uguntiņas. Būs labas vakariņas, džekiņi.

To vārdu „džekiņi” Kristaps izrunāja ar t-ā-ā-ā-du nicinājumu, it kā jau sen būtu gribējis mums abiem ielauzt žokli vai vismaz vaiga kaulu. – Jūs vispār šaut mākat? – viņš turpināja ar to pašu nicinošo izteiksmi, acīmredzami gaidīdams kaut kādu atbildi.

– Šaut? – Gintars rādījās apjucis. Apdomājos un sapratu, ka arī man īsti nav, ko atsacīt.

– Nuja, ka šaut. Ne jau veļu velēt. Ko jūs visu dzīvi esat darijuši? Uz darbu gājuši, alķīti metuši un meitas bāros copējuši? Jums ir trīsdesmit gadu, un jūs nemākat šaut? Latvijas austrumos pieaug nemieri, rēķinieties, ka pavisam drīz jums būs jāmekā sevi aizstāvēt... Taisni brīnums, ka vēl vispār esat dzīvi!

– Taisni brīnums, ka esam, jā gan, – centos Kristapam piespēlēt, palīdzot viņam plecos uzvelt nošauto mežacūku.

– Nu, nekad jau nav par vēlu uzņemties jaunas lietas, vai ne? – Gintars tā pavārāk izmocija. – Ij šaut, ij uz Atlantīdu aizceļot un varbūt...

– ...varbūt pat iziet kādu urīnterapijas sesiju, ja akurāt rodas nepieciešamība nostiprināt imunitāti pret vīrusu, – negribīgi nobeidzu drauga vietā, un, šķiet, bunkura saimnieks beidzot bija mierā ar mums.

Tonakt mēs pirmo reizi gulējām Kristapa plašajā, ērtajā, trīs metrus zem zemes izraktajā bunkurā (tajā bija iestrādāts pat sasodīts dūmvads), bet nākamajā rītā dejojām grieķu-armēņu mistiķa Gurdžijeva svētās dejas. Grieta vēl vairāk par Kristapu ticēja, ka tās padarīs mūsu imunitāti neievainojamu un glābs no koronavīrusa. Un arī mums atlika tikai viens.

Ticēt.

Tam sekoja stopa šaušanas nodarbība.